

อลมาน (1)

“อะไรเนี่ย แป้งไม่ยอม” โซแปงทำท่าเตรียมฟาดวงฟาดงาเต็มที จนจูนต้องรีบยื่นขนมปังที่ถืออยู่ส่งให้ พวกเขาจับกลุ่มอยู่ในห้องอาหาร อาศัยจังหวะที่คนอื่นลุกไปตักอาหารเข้าคูดกัน

“ทำกันแบบนี้ได้ยังไง” แม้จะยอมรับสินบนของเพื่อนเข้าปาก แต่โซแปงยังไม่ลืมตัดพ้อต่อว่าเพื่อนต่อไป

“ไอ้เรารีนีก็จะมาเล่าความคืบหน้าของตัวเองให้ฟัง สรุปลังไม่ทันได้ไม้ เขียวมีแฟนแล้วคืออะไร เซึ่งเลย เรื่องของเรากลายเป็นเรื่องเล็กๆ เด็กๆ เทียบไม่ติด”

“ไม่เด็กๆ ได้แค่นี้ก็เก่งแล้ว” เขียวยื่นมือข้ามโต๊ะไปลูบหัวชมเชยเพื่อน

“อืม” โซแปงพยักหน้า ปากยังเคี้ยวขนมปังที่เพื่อนให้ แต่เพียงครู่เดียวก็ต้องชะงัก ตาที่โตอยู่แล้วก็เบิกกว้างขึ้น “เดี๋ยวจุ หมายถึงว่ายังไงเขียวแบบนี้มันหลอกด่าแปงนี่นา”

“ฮ่าๆ ไม่ได้คิดอย่างนั้น ชมจริงๆ เอาน่า เป็นสาวเป็นนางจะออกตัวมากได้ยังไง ต้องรอให้ผู้ชายมาจีบก่อน”

“อย่าไปเชื่อ” โซแปงมองจูนที่แอบส่ายมือประกอบคำพูด

“จูน!” เขียวหันไปขมวดคิ้วทำหน้าดูใส่จูนที่ชักนำเพื่อนแบบผิดๆ

“เฮ้อ คนพูดความจริง สมัยนี้ขึ้นมั่วรอแต่รอคนอื่นก็คาบไปกินหมด นี่ยังไม่รู้เลยว่าเหลือมาได้ยังไง หรือ...” จูนทำหน้าครุ่นคิด ก่อนยื่นหน้าข้ามโต๊ะ ไปใกล้กับหน้าของโซแปง “พี่อิฐเป็นเกย์วะ”

ผลัวะ!

“ไวย์! ตบเข้ามาได้” จูนยกมือกุมหัวเมื่อถูกฝ่ามือของโซแปงพิฆาตเข้าให้

“ที่ตบนี้ไม่ได้รังเกียจเกย์นะ แต่เหลือไว้ให้แปงสักคนไม่ได้หรอ พวก

นายเอาหล่อๆ ไปตั้งสองแล้ว เหลือไว้ให้เค้าบ้าง”

“มีงก เดี่ยวจับพี่อิฐใส่พานถวายพี่แทนซะเลย ได้ข่าวว่าเป็นเกย์”

“ไม่เช็ดใช้ไหม” โซแปงคว้าโทรศัพท์ที่วางอยู่บนบนโต๊ะขึ้นมาถือ เงื่อ

มือทำท่าจะขว้างใส่เพื่อน

“เดี๋ยวๆ โซแปง โทรศัพท์แพงเสียดาย” เขียวรีบร้องห้ามในขณะที่จูนทำเหย็งๆ

“ขว้างมาเลย ขว้างมาเลย ได้แล้วไม่คืนนะเพีย”

“หยุด!” เขียวมือขึ้นห้ามทั้งสองฝั่ง ปวดหัวกับการพยายามเป็นผู้นำการประชุมที่ดีเพราะมันยากเหลือเกิน

“เฮ้อ ไม่รู้ผมเคยชอบโซแปงไปได้ ยังไง” เขาบ่นออกมาเบาๆ นี่มันลึนน้อยซัดๆ เจ้าหญิงน้อยๆ ที่เขาแอบมอง อยู่ไกลๆ ไม่มีอยู่จริง

“อ้าว...” โทรศัพท์ถูกเปลี่ยนเป้าหมายหันมาทางเขียวแทน

“ฮ่าๆ แชวเล่นน่า โซแปงน่ารักกว่าที่ผมคิดไว้เยอะ แบบนี้แหละที่ผู้ชายชอบ”

“ไม่เห็นจะจริง” โซแปงถอนใจยาว วางโทรศัพท์ลงบนโต๊ะ จู๋ๆ ก็รู้สึกหนักในอก

“พี่อิฐทำตัวเหมือนพี่ชายที่แสนดีตลอดเวลา จนแปงเริ่มคิดจริงๆ แล้วว่าพี่อิฐอาจไม่เคยมองแปงเป็นผู้หญิงเลยก็ได้”

“แล้วมองเป็นอะไร เป็นลิงเหรอ”

“เนี่ยๆ เขียวเห็นไหม” โซแปงหันไปฟ้องเขียวเมื่อจูนพยายามทำการสนทนาฟังอีกครั้ง

“ฮ่าๆ ซี้ฟ้องเฮีย เอาน่า ไม่ต้องคิดอะไรมาก เดี่ยวจัดการให้เอง เอาหัวจูนเป็นประกัน”

“จริงนะ” โซแปงตาลุกวาว จัดการเองไม่รุ่ง ถ้าได้จูนมาจัดการให้คง ดีไม่น้อย

“จริง”

“หยุด! อย่าไปเชื่อจูน มัน...” เขียวพยายามอย่างหนักที่จะตัดทาน แต่เพราะทิเบตกับ อินทรีเดินกลับมาที่โต๊ะพอดีเขาจึงต้องเงยบลง ได้แต่ส่ง สายตาไปห้ามปรามโซแปง แต่อีกฝ่าย เอาแต่ยิ้มดีใจไม่สนใจมองเขาสักนิด งานนี้ตายแน่ เขียวนึกถึงคำนี้ออกแค่คำเดียว

“พี่แทน ผมขอคุยอะไรด้วยหน่อยได้ไหมครับ”

“เอาสิ” แทนพยักเมื่อจูนเดินเข้ามาหา เขาแยกตัวมานอนเล่นริมทะเล ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะ ตามมา

“พี่แทนคิดจะแก้งจีบผมหรือครับ” จูนตีเข้าตรงประเด็น พยายามทำหน้าที่ฉลาดเต็มที เขาไม่ได้คิดได้เองหรอก ที่รู้เพราะทิเบตเป็นคนคาดเดาให้ฟัง

แทนมองหน้าจูนนิ่ง ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะเดินเข้ามาถามเขาแบบนี้ เด็กคนนี้กล้าและบ้ามาก

“จริง” แทนยอมรับออกมาตรงๆ

“เพื่อจะช่วยพี่มึนหรือครับ”

“ข้อนี้พี่ขอไม่ตอบ เอาเป็นว่าพี่เห็นเราน่ารักดี ที่แรกคิดว่าเราไม่ได้คบกับทิเบตจริงจั่ง พี่ เลยอยากลองจีบดู”

“พี่ช่วยพี่มึนชั่วคราว ทำแบบนี้มันผิดกับผมรู้ไหมครับ”

“ขอโทษที่...ว่าแต่เรานี้มันตรงใช้ได้เลยนะ” แทนเอ่ยปากชม ถึงจะดูบ้าบิ่นไปสักนิดแต่เขาก็ชอบคนแบบนี้

“แน่นอนครับ” จูนรับด้วยความภาคภูมิใจ แต่ที่เขากล้าพูดเพราะเขา

ประเมินแล้วว่าผู้ชายคนนี้น่าจะเป็นคนดีใช้ได้ ไม่ใช่สุ่มสี่สุ่มห้าไปพูดแบบนี้ กับทุกคน

“พี่ติดค้างผมเรื่องนี้”

“ได้ อีกหน่อยมีอะไรอยากให้ออกมา เดี่ยวพี่ให้เบอร์ไว้” แทน ถือว่าเข้าเป็นคนจริง คนหนึ่ง ทำผิดก็ยอมรับ

“ไม่ต้องให้เบอร์หรือครับ” แทนหรีตาเมื่อได้ยินคำพูดของจูน หรือว่าจะโกรธเขา มากกว่าที่คิด

“ผมอยากให้พี่ช่วยผมตอนนี้เลย”

“ตอนนี้?” นี่ไม่ใช่สิ่งที่แทนคิดว่าจะได้ยิน

“ใช่ครับ ตอนนี้ วันนี้”

“ให้พี่ช่วยอะไร” แทนยังไม่ตอบตกลงง่ายๆ เขาต้องแน่ใจก่อนว่าเป็นเรื่องที่เขาจะทำให้ได้

“พี่ช่วยจิบโซแปงให้ผมหน่อยสิ”

“หา?”

“พี่ได้ยินถูกแล้ว ไม่ต้องร้องหา”

“ไหนเรอบอกว่า แกลิ่งจิบคนอื่นมันไม่ดี” แทนถามถึงความย้อนแย้งในคำพูดของจุน

“ก็ใช่ แต่นี่เจ้าตัวรู้ถือว่าไม่ผิด พี่ก็ไม่ต้องจิบใหญ่โตหรอก เอาแค่แบบ...”

จุนทำท่าหนักอยู่ครู่หนึ่ง “แค่ดูแลเทคแคร์ หยอดนิดหยอดหน่อย อ้อยพอประมาณอะไรแบบนี้”

“หึๆ เล่นอะไรกัน”

“เล่นให้คนหึง เอาน่าพี่ ช่วยเพื่อนผมได้บุญนะ”

“คนไหน”